

Sygn. akt VII U 2385/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Graczyk

Protokolant: Katarzyna Andzo

po rozpoznaniu w dniu 28 lipca 2016 r. w Warszawie

sprawy E. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania E. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 22 września 2014 roku r. znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

E. W. w dniu 3 listopada 2014 r. złożyła odwołanie za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 22 września 2014 r., znak: (...) ustalającej, że jest trwale częściowo niezdolna do pracy. Odwołująca wniosła o dokonanie oceny niezdolności do pracy i jej stopnia, jak również ustalenie daty, od której powstała niezdolność. Zdaniem ubezpieczonej ze względu na choroby nie może wykonywać pracy zgodnej z poziomem kwalifikacji (k. 2 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w odpowiedzi

na odwołanie z dnia 2 grudnia 2014 r., wniósł o jego odrzucenie na podstawie art.

(...) § 1 k.p.c. W uzasadnieniu organ rentowy stwierdził, że ubezpieczona nie wskazuje konkretnej decyzji organu rentowego, od której się odwołuje, lecz wnosi odwołanie od orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS (k. 3-4 a. s.).

Sąd postanowieniem z dnia 17 grudnia 2014 r. dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza neurologa celem ustalenia, czy odwołująca się jest zdolna czy też całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy zarobkowej, ze wskazaniem daty powstania tej niezdolności; czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres; jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonej (poprawa lub pogorszenie) to na czym ona polegała (k. 8 a. s.).

W piśmie procesowym z dnia 1 kwietnia 2015 r. odwołująca wniosła o dopuszczenie

i przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego neurologa niż B. Z. i psychiatrę na okoliczności ustalenia niezdolności do pracy ubezpieczonej okresu jej powstania. W uzasadnieniu wniosku odwołująca podniosła, że biegły sądowy nie wziął pod uwagę takich objawów, jak trudności w sprawności ruchowej polegające na spowolnieniu ruchów i ich zubożeniu z okresowym zahamowaniem chodu, trudności we wstawaniu, pochylenie sylwetki, mniej wyraźną mowę oraz zaburzenia połykania i ślinienie się (k. 24 a. s.).

Sąd w postanowieniu z dnia 1 kwietnia 2015 r. dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów internisty – kardiologa i nefrologa celem ustalenia, czy wnioskodawczyni utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, czy jest to niezdolność częściowa lub całkowita, jeżeli tak, to na jaki okres, ze szczególnym wskazaniem jaka jest data początkowa tej niezdolności (k. 29 a. s.).

W dniu 15 maja 2015 r. Sąd w postanowieniu dopuścił ponownie dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów psychiatry i neurologa z wyłączeniem biegłego B. Z. celem ustalenia czy wnioskodawczyni utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, czy jest to niezdolność częściowa lub całkowita, jeżeli tak, to na jaki okres, ze szczególnym wskazaniem jaka jest data początkowa tej niezdolności (k. 51 a. s.).

Odwołująca w piśmie procesowym z dnia 21 października 2015 r. wniosła o wezwanie na rozprawę biegłego sądowego neurologa B. A. celem ustosunkowania się do treści opinii pisemnej z dnia 15 czerwca 2015 r., a w szczególności wyjaśnienia sposobu i podstaw przyjęcia stopnia niezdolności do pracy ubezpieczonej oraz daty, od której jest ona trwale częściowo niezdolna do pracy ze względu na stan neurologiczny (k. 104-105 a. s.).

Sąd na rozprawie w dniu 15 grudnia 2015 r. dopuścił dowód z opinii innego biegłego neurologa na okoliczności, jak w postanowieniu z dnia 17 grudnia 2014 r. (k. 133 a. s.).

W piśmie procesowym z dnia 9 maja 2016 r. odwołująca wniosła o wezwanie biegłego sądowego J. B. na rozprawę celem wydania opinii uzupełniającej i ustosunkowania się przez nią do treści sporządzonej opinii. W ocenie ubezpieczonej posiadana przez nią dokumentacja lekarska z 2012 r. zawiera obiektywne i możliwe do zweryfikowania dowody, co do innej niż wskazana w orzeczeniu Komisji Lekarskiej ZUS daty powstania niezdolności do pracy (k. 170-171 a. s.).

Sąd w postanowieniu z dnia 11 maja 2016 r. dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłego sądowego J. B. celem udzielenia odpowiedzi na pytanie zawarte w piśmie procesowym pełnomocnika odwołującej się z dnia 4 maja 2016 r. i ustosunkowania się do zgłoszonych zarzutów (k. 174 a. s.).

Strony w toku postępowania nie wniosły uwag ani zastrzeżeń do opinii uzupełniającej biegłej oraz podtrzymały swoje stanowisko w sprawie (k. 204 i 206 a. s.)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

E. W. złożyła w dniu 25 lipca 2014 r. wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy (k. 1 a. r.).

W dniu 8 września 2014 r. orzeczeniem Komisja Lekarska ZUS stwierdziła, że odwołująca jest trwale częściowo niezdolna do pracy od dnia 23 września 2013 r. (k. 23 a. r.).

W oparciu o orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS, organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję w dniu 22 września 2014 r., znak: (...), odmawiającą ubezpieczonej prawa do renty z tytułu trwałej i częściowej niezdolności do pracy, ponieważ powstała ona

w dniu 25 września 2013 r., a więc po upływie 18 miesięcy od ustania zatrudnienia ubezpieczonej (k. 31 a. r.).

Sąd Okręgowy po przeprowadzeniu postępowania dowodowego na podstawie opinii biegłych sądowych ustalił, że u odwołującej rozpoznano:

- w obszarze neurologicznym prawą gałkę oczną ustawioną w zezie zbieżnym od urodzenia, w zakresie głowy i kończyn górnych nie zaobserwowano drżenia ani wzmożonego napięcia typu pozapiramidowego występując w chorobie Parkinsona lub zespołach parkinsonowskich, w kończynie dolnej lewej duże zaniki mięśni oraz brak lewego odruchu skokowego. Jednak

z przyczyn neurologicznych w czasie zatrudnienia ani w późniejszym okresie nie powstała nawet częściowa niezdolność do pracy (opinia biegłego sądowego neurologa B. Z., k. 16 a. s.);

- w obszarze kardiologicznym chorobę Parkinsona, zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa szyjnego i dyskopatię lędźwiową, przebyty w 2000 r. niepełnościenny zawał serca, przebyta w 2001 r. operację usunięcia prawego nadnercza z powodu guza chromochłonnego, a w 2002 r. usunięcie prawej nerki z powodu raka brodawkczakowa tego, niedorozwojem lewej kończyny dolnej, ślepotę oka prawego, nieżyt błony śluzowej żołądka, niedoczynność tarczycy i zaburzenia depresyjne. Po zapoznaniu się z dokumentacją z leczenia i po zbadaniu przez biegłego sądowego kardiologa stwierdzono, że z przyczyn internistyczno-kardiologicznych z wyłączeniem stanu układu nerwowego i choroby Parkinsona, odwołująca nie jest niezdolna do pracy (opinia biegłego sądowego J. K., k. 41-42 a. s.).

- w obszarze neurologicznym ponownie przebyta infekcję nerki prawej z powodu raka oraz stałe nietrzymanie moczu typu mieszanego. Ze względu na schorzenia odwołującej celowym jest przestrzeganie właściwej diety, dalsze leczenie nietrzymania moczu pod kierunkiem lekarza poradni urologicznej oraz okresowe wykonywanie kontrolnych badań układu moczowego. Brak klinicznych objawów niewydolności jedynej posiadanej nerki, brak dokumentacji medycznej, która wskazywałaby na nieprawidłową czynność tej nerki oraz jedynie miernego stopnia nietrzymania moczu nie daje wystarczających podstaw do uznania odwołującej za osobę całkowicie lub częściowo niezdolną do pracy zarobkowej z powodu schorzeń układu moczowego (opinia biegłego sądowego P. D. k. 48-49 a. s.).

- po raz kolejny w obszarze neurologicznym zespół (...), stan po chorobie H.-M. z następstwem niedowładu lewej kończyny dolnej, zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego i szyjnego w przebiegu wielopoziomowych protruzji krążków międzykręgowych i zmian zwyrodnieniowych, stan po operacji usunięcia prawego nadnercza z powodu pheochromocytoma w 2001 r. i po operacji raka prawej nerki, stan po zawale serca, stabilną chorobę wieńcową oraz zaburzenia depresyjno-lękowe w wywiadzie. Odwołująca

w związku z powyższym jest częściowo trwale niezdolna do pracy z ogólnego stanu zdrowia od dnia 23 września 2013 r., zgodnie z oceną Komisji Lekarskiej ZUS. Zespół parkinsonowski nie stanowił podstaw do uznania odwołującej za niezdolną do pracy, gdyż dopiero od września 2013 r. wprowadzono systematyczne leczenie choroby P.

ze względu na zwiększenie objawów w ww. okresie. Z dokumentacji medycznej wynika, że wcześniej nie było częstych wyników badań oraz wizyt lekarskich (opinia biegłego sądowego neurologa B. A. oraz jej przesłuchanie k. 65-66 i 131-132 a. s.);

- w obszarze psychiatrycznym rozpoznano zaburzenia nerwicowe z objawami lękowo-subdepresyjnymi. W badaniu przedmiotowym stwierdzono u odwołującej orientację prawidłową, kontakt rzeczowy, tok myślenia niezaburzony, nastrój zbliżony

do wyrównanego, nieco labilna emocjonalnie, afekt dość dobrze modulowany bez psychozy oraz istotnego spadku funkcji poznawczych. Zaburzenia wymagają dalszego leczenia

i wsparcia psychologicznego, ale niewielkie nasilenie objawów niewymagające od trzech lat zmiany lub intensyfikacji dawek leków nie powoduje ani nie powodowało w dacie zaskarżonej decyzji częściowej ani całkowitej niezdolności do pracy (opinia biegłego sądowego psychiatry M. P., k. 76 a. s.);

- powtórnie w obszarze neurologicznym zespół parkinsonowski, zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne z zespołem bólowym i objawami ubytkowymi oraz zespół postpolio. Stan neurologiczny odwołującej nie rokuje poprawy. Z przyczyn neurologicznych ubezpieczona jest częściowo trwale niezdolna do pracy, a przebieg schorzenia sugeruje, że pogorszenie stanu zdrowia nastąpiło we wrześniu 2013 r. Jeśli u odwołującej występowały objawy już w 2012 r., to ich stopień nasilenia był niewielki (opinia główna i uzupełniająca biegłego sądowego J. B., k. 160-161 i 190 a. s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumentację medyczną zawartą w aktach sądowych, aktach rentowych ubezpieczonej, a także w oparciu o dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów. Autentyczność zgromadzonych dokumentów i ich zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła zastrzeżeń, w związku z tym Sąd uznał dokumenty za pełnowartościowy materiał dowodowy. Sąd jako materiał kluczowy dla rozstrzygnięcia sprawy uznał opinie powołanych biegłych sądowych, albowiem dowód ten pozwolił na dokładne określenie zakresu dysfunkcji jakie występują w stanie zdrowia odwołującej. Z tego też powodu ustalenia poczynione przez biegłych Sąd przyjął za własne, albowiem opinie wydane zostały w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującej. Sąd zwraca uwagę również, że biegli lekarze orzekający w niniejszej sprawie są specjalistami w swoich dziedzinach, posiadającymi bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. W ocenie Sądu, zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie E. W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 22 września 2014 r., znak: (...) jest niezasadne i podlega oddaleniu.

W myśl art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., 748 j. t.) zwana dalej „ustawą”, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Zgodnie z art. 58 ust 1 pkt 5, warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 pkt 1 ustawy. W niniejszej sprawie, na gruncie spornej decyzji organ rentowy podnosił, że ubezpieczona nie spełniła naczelnej przesłanki wynikającej z art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy, a mianowicie jej niezdolność do pracy powstała po okresie ponad 18 miesięcy od ustania okresów składkowych wymienionych

w ustawie. Bezspornym bowiem pozostała kwestia związana z wymogami nakreślonymi przez punkt 1 i 2 art. 57 ust. 1 ustawy. Jednak w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, Sąd zważył, że decyzja organu rentowego jest zasadna i odpowiada prawu.

Na gruncie zaskarżonej decyzji Sąd nie znalazł podstaw do przyznania świadczenia odwołującej.

Sąd na podstawie opinii biegłych orzeka o niezdolności do pracy podsądnych.

W niniejszej sprawie biegli sądowi, którzy są specjalistami w swoich dziedzinach medycznych mający wieloletnie doświadczenie, uznali, że odwołująca nie jest niezdolna

do pracy przed datą wskazaną przez Komisję Lekarską ZUS, a więc przed dniem 23 września 2013 r. Ubezpieczona na dzień wydania decyzji przez organ rentowy cierpiała między innymi na chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa, nietrzymanie moczu i zespół parkinsonowski.

Sąd posiadając tę wiedzę z urzędu, dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z obszaru neurologicznego, kardiologicznego i psychiatrycznego w celu zbadania stanu fizycznego odwołującej. Ze względu na treść opinii biegłych w zakresie czas-okresu niezdolności

do pracy odwołującej, Sąd zgodnie z licznymi wnioskami strony odwołującej, dopuścił dowód z opinii innych biegłych sądowych z zakresu neurologii, a także z opinii uzupełniającej i przesłuchania na rozprawie biegłego B. A.. Opinie kolejnych biegłych sądowych lekarzy neurologów, a także ich wyjaśnienia w postaci wydania opinii uzupełniającej czy też przesłuchania na rozprawie nie dały żadnych podstaw Sądowi

do zmiany decyzji organu rentowego. Sąd doszedł do przekonania, że opinie sporządzone przez wszystkich biegłych były prawidłowe, wyczerpujące i odnosiły się bezpośrednio

do stanu zdrowia, w jakim znajdowała się odwołująca na chwilę wydania zaskarżonej decyzji przez organ rentowy. Sąd wyczerpując środki dowodowe, jakimi dysponował, stwierdził, że ubezpieczona jest osobą trwale częściowo niezdolną do pracy, lecz powstanie tej niezdolności miało miejsce powyżej 18 miesięcy od zakończenia okresu składkowego.

Odnosząc się natomiast do zarzutów zgłoszonych przez pełnomocnika z urzędu, Sąd stwierdza, że w oparciu o całość przeprowadzonego postępowania dowodowego były one nieuzasadnione. Subiektywna negatywna ocena dotycząca sporządzonych przez biegłych opinii, nie stanowi wystarczającego powodu, aby dopuszczać kolejny dowód w sprawie. Sąd doszedł do wniosku, że dopuszczenie dowodu z opinii kolejnych biegłych sądowych byłoby bezprzedmiotowe i prowadziłoby do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania. Ponadto, pełnomocnik odwołującej nie wnosił uwag ani zastrzeżeń do ostatniej opinii

w sprawie sporządzonej przez biegłego sądowego neurologa, a więc Sąd przyjął jednoznacznie, że jej treść oraz wnioski były prawidłowe i odpowiadały stanowi zdrowia ubezpieczonej na dzień wydania decyzji.

Z tych przyczyn Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.